

ת"פ 44354/09/14 - מדינת ישראל-תביעות כפר סבא נגד ס כ

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 44354-09-14 מדינת ישראל נ' כהן(עציר)

ת"פ 64265-01-14 מדינת ישראל נ' כ(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט עמית פרייז
מדינת ישראל-תביעות כפר סבא ע"י עו"ד
אריאל אודרברג

המאשימה

נגד

ס כ (עצירה)

הנאשמת

ע"י ב"כ עו"ד ליה פלוס

גזר דין

הנאשמת הורשעה, על פי הודאתה, במסגרת הסדר טיעון חלקי, בשורה ארוכה של עבירות של ת.פ. 44354-09-14 (להלן: "התיק העיקרי") ובת.פ. 64265-01-14 (להלן: "התיק המצורף"), אשר יפורטו להלן.

במסגרת התיק העיקרי הורשעה הנאשמת, על פי כתב אישום מתוקן, ב-61 עבירות של קבלת דבר במרמה והונאה בכרטיס חיוב. בחלק מהמקרים העבירות בוצעו באמצעות אחר. בשלושה מהמקרים (אישומים 36, 38, 39) דובר בעבירות ניסיון בלבד, כאשר במקרה אחד (אישום 29) דובר בשילוב של עבירות מוגמרות עם עבירות ניסיון.

בהתאם לעובדות האישום הראשון בתיק זה, ריצתה הנאשמת עונש מאסר בעבודות שירות בבית חלומי השייך לעמותת אק"ם ב-3 תקופות שונות בשנים 2012-2013. במסגרת עבודות השירות נחשפה הנאשמת לדרך רכישת מוצרי המזון לבית חלומי מסניף רשת ינות ביתן ברעננה. לבית חלומי היה הסכם עם ינות ביתן, לפיו בדלפק הקופה הראשית היה כרטיס מגנטי באמצעותו בוצעו רכישות מוצרי המזון לבית חלומי. נציג מורשה של בית חלומי, היה מגיע לינות ביתן, מזדהה כנציג המורשה, מקבל לידיו את הכרטיס המגנטי, משלם באמצעותו, ומשיבו לדלפק הקופה הראשית בסניף. עוד במהלך עבודות השירות בבית חלומי, נחשפה הנאשמת לכך שלבית חלומי היה הסכם עם חברת המוניות תפוח, לפיו התאפשר להזמין נסיעה ולחייב את חשבון בית חלומי, תוך הזדהות כבעל היתר לכך מבית חלומי.

העבירות נשוא אישום זה בוצעו בין התאריכים 3/1/14 - 18/2/14. הנאשמת הגיעה לסניף ינות ביתן, הזדהתה כנציגת בית חלומי, קיבלה לידיה את הכרטיס המגנטי ורכשה באמצעותו מוצרים. כמו כן הנאשמת הזמינה מוניות מחברת תפוח, תוך שהזדהתה כנציגת בית חלומי וביקשה כי חיוב הנסיעה יעשה באמצעות בית חלומי. הסכום הכולל של השימושים בכרטיס המגנטי של בית חלומי והזמנת המוניות על חשבון בית חלומי לצרכיה האישיים של הנאשמת הסתכם ב-8592.90 ₪, והתפרש על פני 19 עסקאות.

בהתאם לעובדות האישומים 2 - 61 בתיק העיקרי, החל מיום 13/1/14 ועד ליום פיטוריה, 1/9/14, עבדה הנאשמת כנציגת שירות לקוחות בחברת אנדירמה - חברה העוסקת בשיווק כרטיסי לווטו והשתתפות בהגרלות הלוטו דרך האינטרנט. כחלק מתפקידה בחברה ביצעה הנאשמת את קליטת לקוחות החברה במערכות הממוחשבות של החברה, לרבות הזנת פרטי הלקוחות ופרטי כרטיסי האשראי שלהם (להלן: "מאגר הלקוחות").

הנאשמת נהגה לשלוח מתוך מאגר הלקוחות, את פרטי אחד המתלוננים, לרבות פרטי האשראי שלו, והייתה עושה בפרטים אלה שימוש לצרכיה, באמצעות עסקאות בכרטיס אשראי טלפונית או עסקאות בכרטיס אשראי באמצעות האינטרנט. בחלק מן הפעמים העבירה הנאשמת את הפרטים ממאגר הלקוחות לבתה הקטינה, בכדי שהבת תעשה אף היא הזמנה או שימוש במאגר, לצרכים של הנאשמת או הבת עצמה. בסך הכל השימוש נעשה ב-18 כרטיסי חיוב שונים, והסכום הכולל של השימושים בכרטיסי החיוב הסתכם בסך של 53,373.65 ₪. יובהר כי מעט אישומים כללו מספר עסקאות, ובייחוד אמורים הדברים לגבי האישום השני שכלל לא פחות מ-330 עסקאות.

במסגרת התיק המצורף הורשעה הנאשמת בעבירות כדלקמן: באישום הראשון - גניבה (2 עבירות), הונאה בכרטיס חיוב (32 עבירות), קבלת דבר במרמה, וגניבת כרטיס חיוב. באישום השני - קבלת דבר במרמה וזיוף בכוונה לקבל דבר.

בהתאם לעובדות האישום הראשון בתיק זה, ביום 15/8/12, גנבה הנאשמת מחברתה (להלן: "המתלוננת"), את המפתח לבית המתלוננת, אשר היה מונח על השולחן בבית, בעת ביקור בבית המתלוננת. מאוחר יותר באותו היום התפרצה הנאשמת לבית המתלוננת באמצעות המפתח, וגנבה מתוך ארנקה של המתלוננת, 2 כרטיסי אשראי, 3 שיקים שבגבם חתימת המתלוננת, 500 דולר, 700 ₪, 100 יורו ותעודת זהות. בארבעת הימים שלאחר מכן ביצעה הנאשמת 32 עסקאות באמצעות כרטיסי האשראי, בשווי כולל של כ-10,000 ₪.

בהתאם לעובדות האישום השני הגיעה הנאשמת לצ'ינג' ומסרה לבעל הצ'ינג' את שלושת השיקים שגנבה מהמתלוננת, אשר על כל אחד מהם רשמה את סכום הכסף, התאריך והחתימה. תמורת השיקים (בסך כולל של 6,200 ₪) קיבלה הנאשמת מבעל הצ'ינג' כסף במזומן בהפחתת 200 ₪ מסכום כל שיק. בכתב האישום נטען אף כי בהמשך פדה בעל הצ'ינג' את השיקים וגרם לחיוב חשבונה של המתלוננת, אך בטיעוני המאשימה לעונש היא חזרה בה מטענה זו.

בקביעת המתחם לעבירות, סבורני כי יש מקום לקבוע מתחם אחד, וזאת נוכח האפיון הכללי הדומה של העבירות, וסמיכות הזמנים ביניהן, והכל כפי שהיטיבה לפרט ב"כ הנאשם לעניין זה בטיעוניה הכתובים. לצורך כך, במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות יש לשקול מספר שיקולים, שיפורטו להלן.

המדובר בעבירות אשר קדם להן תכנון מוקדם, והן נעשו בתחכום מסוים, נוכח העובדה כי הנאשמת השתמשה במידע אליו נחשפה במסגרת עבודתה, כן במידע אליו נחשפה במסגרת עבודות השירות, כאשר ביחס לחברתה, הגניבה בוצעה באמצעות כניסה לבית באמצעות מפתח שנטלה הנאשמת אגב ביקור לגיטימי מוקדם יותר בו.

אכן כפי שצינה ב"כ הנאשמת, דובר בעסקאות בהיקפים קטנים יחסית בכרטיסי אשראי שונים, לרוב עשרות עד מאות

שקלים חדשים לעסקה. אולם, בסופו של יום יש לבחון את הסכום הכולל שהפיקה הנאשמת מביצוע העבירות, וכאן המדובר כבר בסך של רבבות לא מעטות של שקלים חדשים. לא בכדי הגיעה הנאשמת לסכום מצטבר שכזה, שכן דובר במאות עסקאות, הרבה יותר ממספר האישומים, שכן חלק מהאישומים כללו מספר עסקאות ובייחוד אמורים הדברים באישום השני בתיק העיקרי. ברור שכמות העבירות והתועלת הכספית הכוללת הם השיקולים החשובים, בעוד סכומי כל עסקה בפני עצמה מקבלים משקל נמוך בנסיבות שכאלה.

עוד יש לתת את הדעת על כך שהנאשמת רכשה דברי ושירותי מותרות כגון הזמנת אוכל ממסעדות, ביגוד והנעלה, ביקור במספרה, נסיעות במוניות, ועוד. מכאן עולה כי הנאשמת לא פעלה מתוך מצוקה כלכלית, הרי שאם הייתה פועלת מתוך מצוקה כלכלית הייתה רוכשת מוצרי יסוד ונוסעת באוטובוס. המדובר בסיפוק צרכי הנאה, שמא אף בזבוז, ולא בסיפוק צרכי קיום.

יתר על כן, דומה כי לא בכדי הנאשמת העדיפה להתמקד בסיפוק צרכי ההנאה שלה על דרך עסקאות רבות מאד בשיעורים נמוכים יחסית לכל עסקה, מאשר עסקאות בכמות קטנה בהרבה אך בסכומים גבוהים ובמוצרים ושירותים מיוחדים בכל פעם. שכן, נראה שהדבר נעשה כדי שלא לעורר את חשדם של בעלי כרטיסי האשראי ובכך למנוע את גילוי העבירות. שכן, בעל כרטיס אשראי המבחין בסכומי עסקאות שכאלה, ועם עוסקים לא חריגים, פחות עירני לכך שנעשה שימוש זר בכרטיס האשראי שלו לעומת בעל כרטיס שהיה מבחין בסכומי עסקאות גבוהים או עם עוסקים לא שגרתיים. רושם זה מתחזק בשים לב לכך שהנאשמת פעלה באמצעות כרטיסי אשראי רבים, חלף התמקדות במספר מועט של כרטיסי אשראי.

על רקע זאת, העובדה שהנאשמת לא הסתירה את פרטיה וכתובתה כאשר הזמינה את המוצרים והשירותים נשוא חלק מהאישומים אין בה בכדי ללמד על העדר תחכום. שכן, האופן שבו פעלה כאמור נועד למנוע חשד מלכתחילה, כאשר בעלים של כל כרטיס, ולמעשה גם כל העוסק בזיהוי חריגים בחברת אשראי, רואים רק פרטים של סכומי עסקאות ושמות עוסקים, הלא נראים בעיניהם חשודים, וכך לא ידרשו לבירור מעמיק יותר של פרטי וכתובת מבצע כל עסקה.

על כל אלה יש להוסיף קו מנחה וחמור בכל העבירות, המתמצה במילה אחת וקשה- ניצול.

תחילה, ניצול לרעה של אמון המעסיק במסגרת עבודות שירות. ודוק, מי שמוכן להעסיק בעבודות שירות נותן אמון, שהינו לחלוטין לא מובן מאליו, בעברין מורשע, אדרבא במקרה זה בעבריינית מורשעת בעבירות של הונאה. מעילה באמון שכזה עשויה לשגר תמריץ שלילי למעסיקים פוטנציאליים של מבצעי עבודות שירות. מעבר לכך, המעילה היא אף באמונו של בית המשפט המבכר שליחת עברין מורשע לעבודות שירות חלף מאסר על דרך כליאה של ממש.

במקרה של עבודות השירות הספציפיות של הנאשמת קיים שיקול נוסף, מחמיר עוד יותר. שכן, היא לא בחלה אף בשימוש בכספי עמותה המסייעת לאנשים בעלי מוגבלות שכלית. גם אם לא דובר באופן ישיר בכספים שמועברים למוגבלים, הרי קיימת זיקה בין הוצאות העמותה לבין יכולתה לסייע לנזקקים לה, וכך בעקיפין אותם נזקקים נפגעו ממעשי הנאשמת.

נוסף על כך, ניצול אמון של מעסיקה בעבודה נשוא עיקר כתב האישום בתיק העיקרי, אשר אפשרו לה גישה לפרטים רגילים של לקוחות, בדגש על פרטי כרטיסי אשראי. כמובן שגם אמון הלקוחות נוצל לרעה, שהרי מי שמוסר פרטיו, ביחוד כרטיס אשראי, טלפונית או אינטרנטית, סומך על כך שפרטים אלה ישמשו אך ורק למטרת העסקה או העסקאות בהן הוא מעוניין. חשוב להדגיש שהמסחר הטלפוני והאינטרנטי, המאופיין בהעדר מגע פיזי של הלקוח עם העוסק (מגע שהיה מאפשר בקרה של פעולות האחרון על ידי הראשון), הולך ומתרחב, ובכך יתרונות רבים לחיי המסחר. מעשים כדוגמת מעשי הנאשמת נותנים תמריץ שלילי למסחר שכזה, תחילה בהיבט העוסקים, ובעיקר בהיבט הלקוחות.

הנאשמת אף ניצלה את האמון של חברתה, אשר בתום לב הכניסה אותה לביתה, כשמפתח הדירה מונח נגיש ונראה לעין, מבלי שזו העזה להעלות על דעתה שהדבר יוביל לגניבה מדירתה בדרך הפשוטה והקלה ביותר, משמע כניסה לדירה באמצעות המפתח שלה.

הנאשמת אף ניצלה את בתה, אשר הייתה קטינה במועד ביצוע העבירות, בכך שעירבה אותה בביצוע חלק מהן. הדבר מהווה שימוש לרעה בסמכות הורית ובקשר רגשי עם הבת, מה עוד שהיווה מסר מעוות בפן הערכי לבת אשר נמצאת בצעדיה העצמאיים הראשונים, בבחינת, שומו שמיים, "ממני תראי וכה תעשי". במצב זה, העובדה שהעבירות בוצעו בחלקן באמצעות אחר, היא הקטינה, הינה סיבה לחומרא ולא לקולא.

ריבוי העבירות, על רקע תקופה לא ארוכה יחסית, מביא אף למימד של אינטנסיביות, משמע סיגול הלכה למעשה של דרך עבריינית בתחום עבירות הרכוש.

אמנם חלק קטן מהעבירות היו על דרך ניסיון, אולם לא דובר בניסיון שנקטע עקב מוסר כליות שפקד את הנאשמת, אלא בשל סיבות שאינן תלויות בה, כמפורט באישומים הרלבנטים. ודוק, בכל מקרה דובר במספר עבירות די זניח יחסית לעבירות המוגמרות.

אני דוחה את טענת בא כוח הנאשמת כי יש לקחת בחשבון כי כספם של רוב המתלוננים הושב על ידי חברות האשראי. שכן, כך או כך, במעשיה הנאשמת גרמה לנזק כלכלי בשווי רבבות שקלים, ומה לי לעניין זה אם הניזוק היא חברת אשראי או אדם פרטי. מעבר לכך, נשיאת חברות האשראי בנזקים מעין אלו "מגולגלת" בסופו של דבר על הציבור בכללותו. על כך יש להוסיף, שבהיבט התועלת לנאשמת מהעבירות, אין רבותא לשאלה מי בסופו של דבר "תרם" בכספו לכך.

בשים לב לנסיבות העבירות כפי שפורטו, ובהתחשב ברמת הענישה הנוהגת בעבירות מסוג זה, על דרך אבחון מתאים לענייננו, לקולא ולחומרא, של הפסיקה שהוגשה ופסיקה אחרת, סבורני כי מתחם הענישה נע בין 3 שנות מאסר בפועל ל-7 שנות מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי, כולם משמעותיים.

לזכות הנאשמת יש לזקוף את הודאתה המהווה לא רק נטילת אחריות אלא חסכון גדול במיוחד בזמן בית המשפט, בשים לב לזמן שהיה נדרש לבירור הראייתי אילו היתה כופרת באשמה, כמו גם מניעת הטרחת עדים לא מעטים לבית המשפט.

בד בבד, מסתבר כי עברה של הנאשמת אינו נקי כלל וכלל. הנאשמת נדונה בשנת 2004 לצו של"צ שבהמשך הופקע, מע"ת, וקנס בסך 5,000 ₪, בגין עבירות הונאה בכרטיס חיוב. בשנת 2012 הנאשמת הורשעה בהיקף נרחב יותר של עבירות גניבת כרטיס חיוב, הונאה בכרטיס חיוב וקבלת דבר במרמה והוטל עליה עונש מאסר בעבודות שירות למשך 6 חודשים, במהלכו ביצעה כאמור חלק מהעבירות, וכן מאסר מותנה של 8 חודשים, חב הפעלה בעניינו, לצד קנס בסך של 10,000 ש"ח ופיצוי בשיעור כולל של כ- 55,000 ₪.

כעולה מתסקיר שירות המבחן, מהאבחון שנערך לנאשמת במסגרת המשפט הקודם עלה כי עברה טיפול פסיכולוגי פרטי בשנת 2008 במסגרתו אובחנה כסובלת מקלפטומניה. בד בבד נראה כי אבחון זה אינו רלבנטי לעבירות בהן עסקינן, ועל כן לא אוזכר בשיקולים לקביעת מתחם הענישה. שכן, לא מדובר בעבירות שבוצעו מתוך דחף בלתי נשלט כלפי כל רכוש זמין, אלא בהמשך לאשר כבר נאמר בקביעת המתחם, באופן בררני, מתוכנן, מתוחכם, והמקשה על הגילוי, מאפיינים המעידים דווקא על שליטה ברורה.

לא בכדי אין אבחון עדכני שכזה, אלא ההיפך, חוות דעת סוציאלית שהגישה ב"כ הנאשמת עצמה מלמדת על שלילת הפן הקלפטומני, בעוד חוות דעת פסיכיאטרית שהגישה התביעה מלמדת דווקא על החלטה מושכלת לבצע את העבירות מטעמים של סיפוק צרכים עצמיים. אמנם בחוות הדעת הסוציאלית מטעם הנאשמת נטען גם כי העבירות בוצעו מעמדת חולשה נוכח התמכרות לקניות וגניבות, אך קשה להסתמך על כך, משמדובר בחוות דעת פרטית נסתרת בידי חוות דעת מוסדית, וכאמור אף נסתרת על ידי מאפיינים שונים של התנהלות הנאשמת בעבירות, המלמדים על שליטה, וזו אינה עולה בקנה אחד עם חולשה.

כמו כן עלה מהתסקיר, שבעקבות אבחונה במשפט הקודם, הנאשמת שולבה בטיפול קבוצתי אשר נמשך גם במהלך הקשר עם שירות המבחן במהלך אותו משפט. עם זאת, לאחר שניתן גזר הדין במשפט הקודם היא חדלה מלהגיע לטיפול.

עוד עולה כי כיום הנאשמת נוטלת אחריות על מעשיה ועל הפגיעה באמון שניתן בה מצד מעסיקה, והפגיעה בזולת. היא אף השתלבה באופן משמעותי במסגרות טיפוליות במסגרת כליאתה הנוכחית. בד בבד, קצינת המבחן התרשמה כי הנאשמת עדיין מאופיינת כמרוכזת בעיקר בעצמה, תוך תפיסה עצמית קורבנית, באופן המגביר סיכון להתנהגות בעלת אלמנטים של פיצוי עצמי אף על חשבון האחר, כאשר בכדי להפחית סיכון זה, הנאשמת זקוקה לטיפול אינטנסיבי, במסגרת בעלת גבולות ברורים ונוקשים, ורק טיפול במסגרת שב"ס, המסיח אותה מהתרכזות בעצמה, יכול לענות לכך, אגב ענישה מוחשית.

הנה כי כן, ברור ששירות המבחן, באופן לא שגרתי, מכוון למאסר משמעותי, כאשר גישתו מוכוונת למניעת סיכון, תוך שלילה של כל הקלה מטעמי שיקום. אדרבא, שירות המבחן מבהיר שהשיקום יכול להיות רק תוצאה של התמקדות בהפחתת הסיכון, על דרך מאסר כאמור. לא למותר לציין ששיקולי מניעת סיכון מאפשרים אף חריגה לחומרא מהמתחם, אדרבא שהם רלבנטיים כשיקולים להחמרה בתוך המתחם.

שילוב ממצאי התסקיר עם גזר הדין במשפט הקודם, מלמד על כך שבית המשפט הלך אז כברת דרך משמעותית, משמעותית מידי, לקראת הנאשמת. זאת על דרך אימוץ הסדר טיעון שהתחשב בנסיבותיה האישיות, בעיקר מצבה הבריאותי המורכב בתקופה שקדמה לאותו משפט, וכן ברקע לעבירות שלא ניתן להסבירו אלא באותו אבחון שהיה רלבנטי אז כקלפטומנית, וכן בטיפול שנקטה אז. בדיעבד מסתבר כי לא היה מקום לעשות כן. שכן הנאשמת חזרה לסורה, הסלימה מעשיה כמותית ואיכותית, באופן שונה בתכלית מכל התנהלות קלפטומנית, ניצלה עבודות השירות למידע פנים שאפשר חלק מהעבירות, כאשר באופן מקביל או משתלב, הטיפול הופסק מייד לאחר גזר הדין.

לפיכך, כאשר מצבה הבריאותי ויתר נסיבותיה האישיות מועלים אף היום מטעמה כשיקול להקלה בעונשה, מבלי שפורט שינוי לחומרא בהם מאז המשפט הקודם, הרי שאין עוד מקום שאלה יזקפו לזכותה. להיפך, דווקא משום מידת הרחמים לה בדיעבד לא היתה ראויה הנאשמת, כך שייתכן שאילו לא ננקטה בעבר לא היינו מגיעים עד הלום, יש מקום שכעת עונשה יהיה באופן שונה לחלוטין מאשר מידת הרחמים. יש מקום לעונש חמור באופן ניכר, פי כמה וכמה, לעומת ההקלה העונשית לה זכתה אז.

באופן משלים, קשה לי לתת משקל לדברה האחרון של הנאשמת. גם במשפט הקודם הביעה חרטה והבטיחה לא לחזור למעשיה, ודבריה התבררו כשוויים לקליפת השום. התמקדותה על נושא הטיפול אף היא צריכה להילקח בערבון מוגבל וזאת משתי סיבות. האחת, שכאמור הטיפול בו שהתה ערב גזר הדין הקודם התברר בדיעבד ככזה שנועד לצורך גזר הדין, שהרי הופסק לאחריו. השניה, שאף הנאשמת כשירות המבחן קושרת בין הטיפול לבין המאסר, כך שנראה שגם לה ברור שללא מאסר אין כל אפשרות לטיפול.

לטענת ב"כ הנאשמת עונש מאסר ממושך יפגע אנושות במצבה הנפשי של הנאשמת, עד כדי חשש להתפרצותה מחדש של המחלה הקשה שלעת עתה נראה כי החלימה ממנה. אולם כעולה מתסקיר שירות המבחן, בהיבט הנפשי השהייה בכלא לא פוגעת בנאשמת, שכן היא מסיחה אותה מלהיות מרוכזת בתלאותיה לאורך השנים, באמצעות שילובה במסגרות שונות המאופיינות בתרומה לאחרים.

כמו כן טענה בא כוח הנאשמת כי עונש מאסר ממושך יפגע בבתה הצעירה מאד של הנאשמת, הן בפן הרגשי והן עקב אובדן מקור פרנסת המשפחה. בכל הכבוד, מדובר בטיעון מקומם, שהרי דווקא בעת שהנאשמת היתה במחיצתה של הבת, היא ערבה אותה במעשי עבירה, ובכך פגעה בה בראש ובראשונה בפן הרגשי והערכי. באשר להעדר יכולת הנאשמת לפרנס בתה, הטיעון מקומם משום שהנאשמת ניצלה מקום עבודתה לביצוע העבירות.

בנסיבות שתוארו בהרחבה, נראה שעונש המאסר בפועל הראוי לנאשמת צריך להיות באמצע המתחם שהותווה. לצד זאת איני רואה כל נסיבה חריגה המאפשרת הפעלת המאסר המותנה חב ההפעלה על דרך חפיפה ולו חלקית לעונש המאסר בפועל בתיק זה. כאמור, דובר בגזר דין מקל מאד, מקל מידי. אדרבא, משהעבירות נשוא התיק המצורף בוצעו בסמוך מאד לאחר תחילתו של אותו עונש מאסר מותנה, וכך הם פני הדברים באשר לקבלת המידע שאפשר את העבירות נשוא האישום הראשון לתיק העיקרי. משכך, יש מקום להפעיל את עונש המאסר המותנה במצטבר. על כל אלה יש להוסיף מאסר מותנה מרתיע במיוחד.

באשר לגובה הקנס, יש להביא בחשבון את התועלת הכספית המרובה, במצטבר, שהפיקה הנאשמת מכלל העבירות, ובכדי לשגר מסר שהעבירות לא משתלמות. בא כוח הנאשמת הצביעה על כך שחלק מהכספים הוחזרו, וטיעונים אלה (למעט ביחס לעמותת אק"ם) לא נסתרו על ידי המאשימה. אולם, מדובר בחלק קטן, משמע בעל כרטיס אשראי אחד מיני רבים, לצד מתן סך של 5,000 ₪ לחברתה של הנאשמת. יוצא איפה שבתועלת נטו של הנאשמת, עדיין מדובר בתועלת משמעותית, קרובה לתועלת המקורית. יוער בהקשר זה כי בניגוד לעמדת ב"כ הנאשמת, הרי שהחזרת הכספים (החלקית מאד) הינה שיקול בתוך המתחם ולא לקביעתו, שהרי מדובר במעשים שנעשו לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם, כאמור בסעיף 40א(5) לחוק העונשין.

בד בבד בקביעת גובה הקנס ובאופן תשלומיו יש מקום להיזהר ככל הניתן שמא הלכה למעשה הדבר יביא לעונש מאסר נוסף נוכח אי יכולת לשלם הקנס.

שליחתה של הנאשמת למאסר ממושך רלבנטית לשני שיקולים אלה, שכן מהצד האחד הצורך בהרתעתה ואחרים כמותה באמצעות הקנס פוחת, ומהצד השני יכולתה לשלם כל קנס אף היא פוחתת. כן יש להתחשב בכך שעל הנאשמת אף יוטלו פיצויים, שעל היקפם יפורט להלן. לפיכך, אטיל על הנאשמת קנס אשר נמוך באופן ניכר מכלל התועלת שהפיקה, אך עדיין בשיעור שגבוה מהקנס שהוטל במשפט הקודם, תוך פריסתו לתשלומים רבים.

באשר לפיצויים, הרי שאלה נדרשים רק לגבי עמותת אק"ם. שכן, בא כוח המאשימה מלכתחילה ביקש לפצות אך ורק עמותה זו כמו גם את חברתה של הנאשמת, כאשר לגבי בעל הצ'ינג ביקש שהות לבחון אם ניזוק נוכח אי מימושו את השיקים של חברתה של הנאשמת. בטיעוניו המשלימים בא כוח המאשימה לא מסר תוצאות בדיקה זו, ומשכאמור לא סתר את הטענה כי החברה פוצה בסכום שמשקף נזקה, כך נותרים אנו רק עם העמותה, שנזקיה הכספיים פורטו לעיל. על כך יש להוסיף לטעמי גם פיצוי מסוים שמשקף את המעילה באמון העמותה שכאמור העסיקה הנאשמת כמבצעת עבודות שירות.

לאחר ששקלתי את כל השיקולים שפורטו לעיל הנני דן את הנאשמת לעונשים הבאים:

1. מאסר בפועל בתיק זה למשך 5 שנים. בנוסף, הנני מפעיל את המאסר מותנה בן 8 החודשים מת.פ 52241-10-10, כולו במצטבר. סה"כ תרצה הנאשמת 68 חודשי מאסר בפועל, זאת החל מיום מעצרה, 7/9/14.
2. שנת מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורה ממאסר, והתנאי הוא שלא תעבור כל עבירת רכוש.
3. קנס בסך 15,000 ₪, אשר ישולם ב-15 תשלומים שווים חודשים שווים ורצופים, תשלום ראשון עד 15/7/16 והיתרה עד ל-15 לכל חודש עוקב. לא ישולם תשלום במועדו, תעמוד יתרת הסכום לפרעון מיד.
4. פיצוי לעמותת אק"ם בסך 10,000 ₪, אשר ישולם ב-10 תשלומים חודשים שווים ורצופים, תשלום ראשון עד 15/9/15 והיתרה עד ל-15 לכל חודש עוקב. לא ישולם תשלום במועדו, תעמוד יתרת הסכום לפרעון מיד.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בלוד תוך 45 ימים מיום שימוע גזר הדין.

ניתן בהעדר הצדדים בלשכה. שימוע יתבצע במעמד הצדדים במועד שנקבע מראש.

ניתן היום 20/07/2015